

PER LA DIGNITAT DEL PAÍS, PER LA DIGNITAT DE LA POLÍTICA

Manifest fundacional de Valencians pel Canvi
València, 21 de desembre de 1999

Els últims quatre o cinc anys han representat, en l'evolució contemporània del País Valencià, un temps especialment contradictori i confús. D'una banda, uns aires de bonança econòmica general amaguen la persistència de problemes molt profunds que afecten els mateixos fonaments de la vida col·lectiva: problemes de medi ambient i territori, de model de creixement, de cultura i de llengua, de consistència social i nacional del nostre propi país. D'una altra, el paper de les institucions de govern, i dels partits que les han ocupat o les ocupen, hauria de ser motiu de reflexions molt greus sobre els mateixos continguts ideològics i morals de la vida política valenciana.

Des del govern de la Generalitat, i des del partit que el sustenta, es promou un model de societat i de país basat en el pur benefici individual, en l'especulació, en les “grans obres” de dubtosa utilitat, el diner fàcil, el clientelisme, i la pressió dels interessos privats sobre les decisions públiques. Un model on encaixen els privilegis d'un cert ensenyament privat i l'escassetat de recursos per al públic, l'ínfim suport —quan no el boicot— a la cultura del país i la vergonya permanent de Canal 9, una “terra mítica” per a turistes i la destrucció d'aiguamolls i paisatges agraris, la fal·làcia de l'AVE a Madrid i el desastre de la xarxa interior de comunicacions, la retòrica del “poder valencià” i la misèria humiliant de les inversions de l'estat, la “comunidad” i el neoprovincialisme desfermat, o la “defensa de la llengua valenciana” i el domini creixent del castellà en tots els àmbits públics i institucionals. Per al partit del govern, el país —el País Valencià— simplement no existeix.

Quant al partit majoritari de l'oposició, la imatge que projecta correspon més a la d'un penós camp de batalla d'interessos personals i de facció, que a la d'una força política dedicada a frenar i controlar els excessos del poder, i a proposar als valencians un model propi de país i un exemple de comportaments públics compromesos i dignes. Sense comptar que (exactament igual que el PP) es reconeix indissimuladament subordinat a designis polítics “superiors”, exteriors al País Valencià. L'esperança que aquest partit torne a jugar, ell sol, el paper dominant —amb tots els defectes i virtuts— que jugà en el passat, ha deixat ja de tindre cap sentit.

Davant d'aquesta degradació institucional i pública de la vida política, per part dels qui no som ara com ara membres actius de les mateixes forces implicades, podria ser la inhibició o la resignació: la protesta passiva, l'abstenció, o la simple dedicació a la vida privada. Però en aquest moment crucial la intervenció es converteix en un deure cívic, en una responsabilitat moral, i en un acte de dignitat des de la nostra condició de valencians, ciutadans i ciutadanes. Alguna cosa ha de canviar al País Valencià, en la política i des de la política, si no volem que la degradació arribe a ser tan destructiva com irreversible. I des d'ací, amb aquest escrit, volem manifestar la decisió de donar personalment i col·lectivament suport a aquelles iniciatives que puguen representar —per al present i per al futur— la realitat o l'esperança d'un canvi polític.

PRIMERA RELACIÓ D'ADHERENTS

Enric Guinot, Anna Aguado, Carme Miquel i Diego, Lluís B. Messeguer, Xavier Gómez i Font, Ferran Torrent, Vicent Alonso, Martí Domínguez, Alfons Cucó, Àngel Llàcer, Joaquim Donat, Josep Lluís Barona, Isabel Martínez i Benlloch, Ramon Sala, Joan-Francesc Mira, Vicent Esteve, Pep Pérez, Antoni Furió, Joan Alcàzar, Feliciano Albaladejo, Jaume Martínez i Bonafé, Josepa Cucó i Giner, Manuel Agramunt, Francesc Collado, Xelo Mir, Emili Marín, Vicent Olmos, Vicent Vercher i Garrigós, Enric Solà i Palerm, Gemma Lluch, Josep Duart, Antoni Valesa, Carles Dolç, Emili Piera, Vicent Romans, Empar Granell, Manolo Rodríguez, Pura Duart, Antoni Beneito, Ernest García, Miquel Vilalta.